

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce:

M. H.

v ČR bytem X

zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem

sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2026, č. j. OAM-1814-8/ZR-2026,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2026, č. j. OAM-1814-8/ZR-2026, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 12 269 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci odňal podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina¹ ve spojení s § 10 odst. 2 a § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně² oprávnění k pobytu na území ČR za účelem dočasné ochrany, neboť žalobce jako žadatel o udělení dočasné ochrany³ uvedl nepravdivé údaje. Žalobce totiž v žádosti o udělení dočasné ochrany⁴ uvedl, že v minulosti nepožádal o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě EU. Pokud by žalobce v Žádosti uvedl pravdivě, že v minulosti požádal o udělení dočasné ochrany v Itálii a získal ji tam, žalobce by podle žalovaného dočasnou ochranu nezískal, protože by byla jeho Žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.
2. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou⁵ a přípustnou⁶ žalobu podle § 65 s. ř. s.
3. Žalobce v žalobě namítl, že žalovanému netajil, že do ČR přicestoval po předchozím pobytu v Itálii, kde již nečerpал dočasnou ochranu. Žalobce tvrdil, že odnětí dočasné ochrany v ČR je nepřiměřené a že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě akcentoval, že cizinec může čerpat dočasnou ochranu pouze v jednom členském státě a že napadené rozhodnutí bylo přiměřené. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

5. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.; vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal.
6. Žaloba je důvodná.

Právní východiska soudu

7. Podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně lze dočasnou ochranu odejmout, jestliže bylo zjištěno, že žadatel o poskytnutí dočasné ochrany uvedl nepravdivé údaje nebo zamlčel skutečnosti podstatné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci.

¹ zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace

² zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců

³ Pokud soud v tomto rozsudku používá sousloví *dočasná ochrana*, míní tím zákonodárcem zvolenou legislativní zkratku pro oprávnění k pobytu na území ČR za účelem poskytnutí dočasné ochrany (srov. § 2 Lex Ukrajina a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2026, č. j. 7 Azs 222/2025-24, bod 2).

⁴ dále jen *Žádost*

⁵ Srov. § 17 odst. 1 zákona o dočasné ochraně.

⁶ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2026, č. j. 7 Azs 222/2025-24, body 17 a 18.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

8. § 5 odst. 1 Lex Ukrajina stanoví, že žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie [písm. c)], nebo je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie [písm. d)].
9. Podle § 12 odst. 1 s. ř. s. zajišťuje Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem.
10. Právní otázky nastolené žalobou žalobce byly již ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu plně vyřešeny. Správní uvážení, typicky v zákoně vymezené formulací *správní orgán může* nebo *lze*, dává správnímu orgánu možnost zvolit jedno z více řešení předvídaných právní normou. Správním uvážením není automatické rozhodnutí jen proto, že byly naplněny zákonné podmínky pro jeho aplikaci, a to i v případě, že zákon nestanoví žádná kritéria pro užití správního uvážení. Je na správním orgánu, aby taková rozumná kritéria našel a míru jejich naplnění v konkrétním případě popsal ve svém rozhodnutí. Správní orgán je povinen učiněné správní uvážení odůvodnit, aby jeho rozhodnutí mohlo být přezkoumáno.⁷ Žádost cizince o dočasnou ochranu podle prováděcího rozhodnutí Rady⁸ není nepřijatelná z důvodu, že o ni již dříve požádal nebo mu byla udělena v jiném členském státě, a to pro rozpor § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina s unijním právem. Cizinci, kteří jsou držiteli dočasné ochrany, mají právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu Evropské unie.⁹ Uvedení nepravdivého údaje ohledně udělené dočasné ochrany v jiném členském státě EU nevede bez dalšího k odnětí dočasné ochrany v ČR. V takovém případě musí žalovaný před odnětím dočasné ochrany cizince poučit a zjistit, zda bude chtít svá práva plynoucí z dočasné ochrany čerpat výlučně v ČR. V případě kladné odpovědi je žalovaný povinen ověřit, zda předchozí dočasná ochrana cizince nezanikla udělením dočasné ochrany v ČR, popř. musí cizince vyzvat, aby učinil kroky k ukončení dočasné ochrany v jiném členském státě. Správní orgány ani soudy přitom nesmí vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států Temporary Protection Platform¹⁰. Správní rozhodnutí o odnětí dočasné

⁷ Srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 14; rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52; ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44; ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136; ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 174/2017-27, č. 3749/2018 Sb. NSS; či jeho usnesení ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 15.

⁸ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES (ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími), a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, a na něj navazující prováděcí rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany, naposledy prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. července 2025 o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382

⁹ Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb.; ze dne 30. 4. 2025, č. j. 9 Azs 212/2024-36, bod 35; ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 217/2023-36, body 26 až 29; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 17.

¹⁰ dále jen *TPD*

ochrany bez dalšího pouze z důvodu, že žadatel neuvedl, že mu již byla udělena v jiném členském státě EU, v soudním přezkumu nemůže obstát.¹¹

11. Soud neshledal důvod se od popsané konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, s níž souzní, odchýlit. Soud též nepovažuje za potřebné znovu (a dosud marně) opakovat podrobnější právní odůvodnění popsaných závěrů. Žalovanému je totiž judikatura kasačního soudu a jeho přesvědčivě propracovaná argumentace dobře známa, jelikož byl účastníkem všech řízení, v nichž byl nespočet obdobných věcí kasačním soudem rozhodnut. Žalovaný přesto vydal napadené rozhodnutí v rozporu s popsanými judikaturními závěry, aniž by s nimi v napadeném rozhodnutí jakkoli polemizoval.

Posouzení důvodnosti žalobních námitek

12. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce podal žalovanému dne 17. 10. 2022 Žádost, v níž uvedl, že nežádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě EU. Dne 17. 10. 2022 byla žalobci dočasná ochrana udělena a od té doby žalobce pobývá na území. Dne 5. 1. 2023 a 16. 12. 2025 žalovaný z TPD zjistil, že žalobce požádal o dočasnou ochranu v Itálii a získal ji dne 10. 5. 2022. Oznámením ze dne 18. 2. 2026, č. j. OAM-1814-5/ZR-2026, zahájil žalovaný z moci úřední řízení o odnětí dočasné ochrany žalobce. Dne 8. 3. 2026 se žalobce ve věci vyjádřil tak, že po vypuknutí války v jeho vlasti jeho otec prchl do ČR a on s matkou do Itálie a že již při podání žádosti o dočasnou ochranu při příjezdu za otcem do ČR žalobce sdělil, že předtím žil s matkou v Itálii. Tyto skutečnosti vyplývaly i ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný. Nebylo sporu ani o tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce držitelem dočasné ochrany v Itálii nebyl a že na území ČR pobývají rodiče žalobce.
13. Jediným důvodem pro odnětí dočasné ochrany žalobci bylo podle odůvodnění napadeného rozhodnutí skutkové zjištění žalovaného z TPD, že v době podání Žádosti žalobce požádal o dočasnou ochranu v Itálii a získal ji. Výlučně rozporem tohoto skutkového zjištění s údajem uvedeným žalobcem v Žádosti odůvodnil žalovaný aplikaci § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný dovodil, že uvedl-li by žalobce do Žádosti, že požádal o dočasnou ochranu v Itálii, byla by Žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina a žalobce by dočasnou ochranu nezískal. Žalovaný tedy měl učinit skutkové zjištění o dočasné ochraně žalobce v jiném členském státě nikoli jen z TPD. I kdyby žalovaný učinil skutkové zjištění o dočasné ochraně žalobce ke dni podání Žádosti v Itálii (což nenastalo), nemohlo bez dalšího založit důvod odnětí dočasné ochrany, neboť žalovaný měl v takovém případě žalobce poučit a zjistit, zda bude žalobce chtít dočasnou ochranu čerpat výlučně v ČR, dále měl žalovaný nikoli z TPD zjistit, zda údajná dočasná ochrana žalobce v Itálii nezanikla udělením dočasné ochrany v ČR, popř. měl žalobce vyzvat, aby učinil kroky k ukončení dočasné ochrany v Itálii. A dále, i kdyby byly naplněny hmotněprávní podmínky pro odnětí dočasné ochrany (což nenastalo), měl žalovaný podle § 5 odst. 7 Lex Ukrajina ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) a § 10 odst. 2 zákona o dočasné ochraně ve svém rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit správní

¹¹ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-38, body 24 až 26; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025, č. j. 6 Azs 320/2023-26, bod 16.

úvahu, proč ze dvou zákonem nabízených řešení (dočasnou ochranu odejmout či řízení zastavit) zvolil to, které spočívalo v odnětí dočasné ochrany.

14. Soud tedy přisvědčil žalobní námitce žalobce, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav potřebný pro své rozhodnutí. Ve správním řízení žalobce tvrdil, že při podání Žádosti tvrdil, že před válečným konfliktem uprchl do Itálie za matkou a teprve pak požádal o dočasnou ochranu žalovaného. Tuto námitku vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že údaj o žádosti o dočasnou ochranu v Itálii měl žalobce uvést v Žádosti. Soud konstatuje, že žalobce ve správním řízení vznesl logicky přípustitelné a myslitelné tvrzení, že při podání Žádosti žalobce žalovanému sdělil, že čerpal dočasnou ochranu v Itálii. Pokud měl žalovaný za významné pro své rozhodnutí zjištění, co žalobce ke své případné předchozí dočasné ochraně v Itálii při podání Žádosti u žalovaného uvedl (to bylo klíčovým důvodem napadeného rozhodnutí), měl v tomto směru opatřit důkazy vyvracející či potvrzující žalobcova tvrzení, příp. náležitě odůvodnit, proč jde o tvrzení irelevantní nebo prakticky vyloučené. Řízení o odnětí dočasné ochrany je řízením o odnětí oprávnění zahajovaným z moci úřední, tudíž odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu tížila žalovaného v souladu s § 16 zákona o dočasné ochraně ve spojení s § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Skutkový stav zjištěný žalovaným tudíž vyžaduje zásadní doplnění, pokud by žalovaný trval na tom, že nepravdivý údaj v žádosti žalobce o případně v minulosti čerpané dočasnou ochraně je důvodem pro odnětí dočasné ochrany. Žalovaný se musí vypořádat s tím, že žalobce kontinuálně ve správním řízení i v řízení před soudem tvrdí, že se nesnažil nic zneužít a vědomě žádnou nepravdu neuváděl. To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b), příp. a) s. ř. s.
15. Soud shledal opodstatněnou i žalobní námitku týkající se správní úvahy žalovaného o přiměřenosti odnětí dočasné ochrany. Žalovaný si byl evidentně vědom povinnosti správního uvážení, jelikož v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že měl *možnost*, nikoli *povinnost* dočasnou ochranu žalobci odejmout, a že měl zkoumat účelnost a spravedlivost do úvahy přicházejících obou řešení (zda dočasnou ochranu odejmout nebo ne). Posouzení žalovaného však vychodiskům, které si vytyčil, neodpovídalo.
16. Zaprvé žalovaný argumentoval tím, že by bylo nespravedlivé, aby byl žalobce ponecháním dočasné ochrany zvýhodněn oproti pravdomluvným žadatelům, přestože v řízení *podváděl*, jelikož musel v době vyplňování Žádosti vědět, že má dočasnou ochranu v Itálii, a s cílem získat dočasnou ochranu v ČR v Žádosti lhal. Žalovaný tedy evidentně vyšel z toho, že žalobce v Žádosti úmyslně lhal. Taková zjištění však žalovaný nijak neodůvodnil a ze spisu se nepodávají. Jednak žalovaný řádně skutkově nezjistil, že žalobce v době podání Žádosti dočasnou ochranu v Itálii měl, a jednak je závěr žalovaného, že o této dočasné ochraně musel žalobce vědět, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
17. Zadruhé žalovaný argumentoval tím, že žalobce si může vytvořit zázemí v Itálii. Tento závěr žalovaného je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost (logický rozpor), protože žalovaný současně dospěl (z TPD) k závěru, že žalobci dočasná ochrana v Itálii aktuálně nesvědčí. Stejně tak nelogický (nepřezkoumatelný) je závěr žalovaného, že by sice nebylo účelné žalobci dočasnou ochranu odnímat, kdyby byl dán důvod pro její udělení pro sloučení rodiny nebo pro důvod zvlášť hodného zřetele podle § 51 a § 52 zákona o dočasné ochraně, ale to není případ žalobce. Vysvětlení této úvahy žalovaným tím, že na území ČR žijí rodiče zletilého žalobce, není srozumitelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

18. Zatřetí nebyl závěr žalovaného o zneužití práva žalobcem v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně odůvodněn, jelikož nebyl opřen o žádné skutkové zjištění ani právní argumentaci. Nadto lze případnou snahu oprávněných osob o změnu členského státu pobytu považovat za legitimní a pochopitelnou a nikoli *a priori* za snahu o zneužití systému dočasné ochrany.¹²
19. Všechny tři argumentační pilíře správní úvahy o přiměřenosti odnětí dočasné ochrany tedy nemohly obstát z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu (závěrů o informacích sdělených žalobcem žalovanému při podání Žádosti) a nepřezkoumatelnosti (závěrů o úmyslném uvedení nepravdy žalobcem, zázemí žalobce v Itálii a zneužití práva žalobcem). To bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b), příp. § 78 odst. 1 s. ř. s. *Obiter dictum* a zcela obecně soud uvádí, že při aplikaci správní úvahy může být stěží pominuta doba uplynulá od zjištění nepravdivosti údaje do vydání rozhodnutí, neboť v této době byl případně nepravdivý údaj správními orgány zjevně vědomě tolerován.
20. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný pochybil, pokud TPD neprovedl k důkazu při ústním jednání. Je-li jako důkaz prováděna listina, není vadou řízení, pokud nebyl účastník informován o provedení důkazů mimo ústní jednání. V přítomnosti účastníků řízení se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby správní orgán informoval účastníka o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá listinu přečíst a tak jí provést důkaz. S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.¹³ Žalobce se s TPD seznámil dne 2. 3. 2026, kdy se seznámil se všemi podklady rozhodnutí. Námitka nebyla tedy důvodná.
21. K argumentaci žalovaného v předposledním odstavci čl. IV vyjádření k žalobě týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí soud nepřihlížel, jelikož tím žalovaný napadené rozhodnutí neodůvodnil. Žalovaný nebyl oprávněn doplňovat důvody napadeného rozhodnutí až v soudním řízení.¹⁴

III.

Závěr a náklady řízení

22. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
23. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žádný z účastníků s takovým postupem nevyslovil nesouhlas (žalobce se nevyjádřil k výzvě soudu ze dne 28. 4. 2026, č. j. 62 A 5/2026-7, a žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně ve vyjádření k žalobě).
24. O žalobě soud rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s. ř. s. Soud si je vědom toho, že procesní předpisy regulující řízení před správními soudy rozlišují věci mezinárodní ochrany

¹² Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2025, č. j. 2 Azs 246/2023-38, bod 28.

¹³ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, body 17 a 18.

¹⁴ Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2024, č. j. 8 Afs 243/2021-37, bod 23.

a věci dočasné ochrany [srov. § 31 odst. 2 s. ř. s. nebo § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Přitom jen žaloby ve věcech mezinárodní ochrany mají soudy projednávat přednostně podle § 56 odst. 3 s. ř. s. Soud však vyšel z toho, že ačkoli dočasná ochrana nepředstavuje mezinárodní ochranu v hmotněprávním smyslu vnitrostátního práva, judikatura Nejvyššího správního soudu ji v některých případech s odkazem na unijní předpisy pro procesní účely podřadila pod věci mezinárodní ochrany¹⁵. Dále vzal soud v potaz, že z materiálního hlediska obě formy ochrany sledují totožný účel – zabránit návratu cizince do prostředí, v němž mu hrozí vážná újma, typicky v důsledku ozbrojeného konfliktu. Neudělení dočasné ochrany proto představuje zásah do práv cizince srovnatelné intenzity jako rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně, což zakládá požadavek efektivní a včasné soudní ochrany v obdobné kvalitě v obou případech. V těchto okolnostech soud shledal důvody pro přednostní projednání věci podle § 56 odst. 1 s. ř. s.

25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 269 Kč. Tato částka sestává z odměny žalobcova advokáta za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], 2 paušálních částek jako náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 2 129 Kč. Náhradu nákladů řízení je v souladu s § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu ke splnění povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení soud stanovil s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat. Pro úplnost soud dodává, že součástí nákladů řízení není soudní poplatek za žalobu, neboť podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, byl žalobce osvobozen od soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů po jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 2. června 2026

¹⁵ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 10 As 290/2022-30, č. 4451/2023 Sb. NSS, druhá právní věta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.